

Од 5. октобра до данас, у Србији је све незаконито и неморално.

Да ли је неко после I светског рата у Београду пропагирао Аустроугарску, или после II светског рата Трећи Рајх? Не, наравно, а и да је покушао, сигурно би доспео у затвор, а можда би био и линчован. А данас се Влада Србије ИПАП споразумом обавезала да пропагира НАТО пакт.

Незаконито и неморално! Чињенице су сурове, а кривична и морална одговорност – огромне и неумољиве. Извршиоци једино могу трагати за „олакшавајућим околностима“.

До 5. октобра постојала је Србија. Шта више, постојала је и СР Југославија, као реални међународно правни аргумент за обнову Историјске Србије. Од 5. октобра постоји „Србија“, нова „независна држава“ по мери НАТО пакта, која је, будући нова, затражила и била примљена у УН, изменила свој уставни систем на незаконит начин, и своје у територијалном, војном, економском и моралном смислу крње и инвалидно постојање наставила у пријатељству и „партнерству за мир“ са НАТО пактом, који је наставио да је уништава. Није ни чудо онда што је за овакву политику генерал Милан Недић недостижна морална громада. Њега су устолочили Немци када су им трупе и тенкови већ заузели Србију. А ови Србију предају и подводе због мита и претње да ће им неко ударити чвргу, у тренутку кад Русија никад није била јача ни спремнија да Србији помогне да стане на ноге.

Лажа и паралажа о ЕУ је постала толико дегутантна, да је већ бесмислено износити аргументе. Они су већ свима иоле часним и разумним познати, иако и даље не смеју да буду изговорени (осим ретко, карикирано и трапаво) у централним медијима. А аргумент о окружености са ЕУ и НАТО није више ни за малу децу, која сваки дан гледају како косовка и балканска нада живи само захваљујући Русији, како руски стратешки бомбардери полећу из Русије и бомбардују америчке терористе у Сирији (са којом се Русија не граничи), како Кина у Србију улаже више него ЕУ, и како елегантни кинески ситни трговци сваки други дан скокну авионом до Пекинга да напуне своје торбе.

Лепо су напредњаци смислили седење на две столице. У време кад су то смишљали, није било ни Украјине ни Сирије, које се на њихову муку, десише чим су дошли на власт. Таман све они лепо западним стратешким (не)пријатељима обећали, узели аванс, кад оно – све се у свету промени. У прилог Србији, а против „седења на две столице“.

Ипак, у чему је наша велика, највећа, ненадмашна снага? Па у томе што Србија у нашем срцу и несрећна „Србија“ око нас нису непомирљиве. Она права, вољена, узвишена и човекољубива Србија, разлиће се из срца-источника и оживеће све отето, окупирано, порушено и умртвљено.

Нека Киф и Кандићка до миле воље наричу против 90-их! Србија ће опет бити слободна, праведна и православна! А биће и опет цела и весела, проналазачка и победничка, демократска и антифашистичка, народна и социјална, пуна свадби и колевки.

Ми смо славно исписали 90-их своју страницу борбе за праведни свет. Сада, пред одлучујућом битком, у којој ће слободне земље и народи, на челу са Русијом, праведни свет извојевати, треба да се спремимо да заузмемо своје заслужено место, као и увек, међу победницима.

Да не бисмо сами скривили непотребно и ново страдање, треба нам промена одмах!

Да, Србији треба неко други! Одмах! Није важно да ли ће се исто звати, ни ко ће га предложити. Важно је да поведе Србију у сусрет самој себи.

23. јула 2016.